

DANNY WALLACE

HEIMIŠAS

IR LAIKO STABDYTOJAI

ILUSTRAVO JAMIE LITTLER

HEIMIŠAS
IR LAIKO
STABDYTOJAI

Versta iš:
Danny Wallace
HAMISH AND THE
WORLDSTOPPERS
Simon & Schuster Children's UK,
London, 2015

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Danny Wallace, 2015
Pirmą kartą anglų kalba 2015 metais pavadinimu
Hamish and the Worldstoppers išleido *Simon & Schuster Children's UK*, Londonas, Jungtinė Karalystė.
Išleista susitarus su *Danny Wallace LTD*, Londonas, Jungtinė Karalystė.
Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Mindaugas Eidimtas, 2019
© Leidykla „Niekio rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-756-6

DANNY WALLACE

HEIMIŠAS IR LAIKO STABDYTOJAI

Iliustravo Jamie Littler

Iš anglų kalbos vertė Mindaugas Eidimtas

Vilnius
2021

SVEIKI ATVYKĘ Į STARKLĮ

Ketvirtą nuobodžiausią Britanijos miestą

„Čia yra senas pilkas tiltas!“

Miestas-dvynys: Nuobodvilis,

Ohajo valstija.

PROSPEKTAS

GARBANŲ
AKLIGATVIS

MUGĖ

IMBIERŲ ALĖJA

Vinterborno mokykla

PAŠTAS

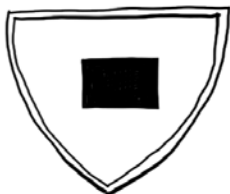
Pauzės
agentai

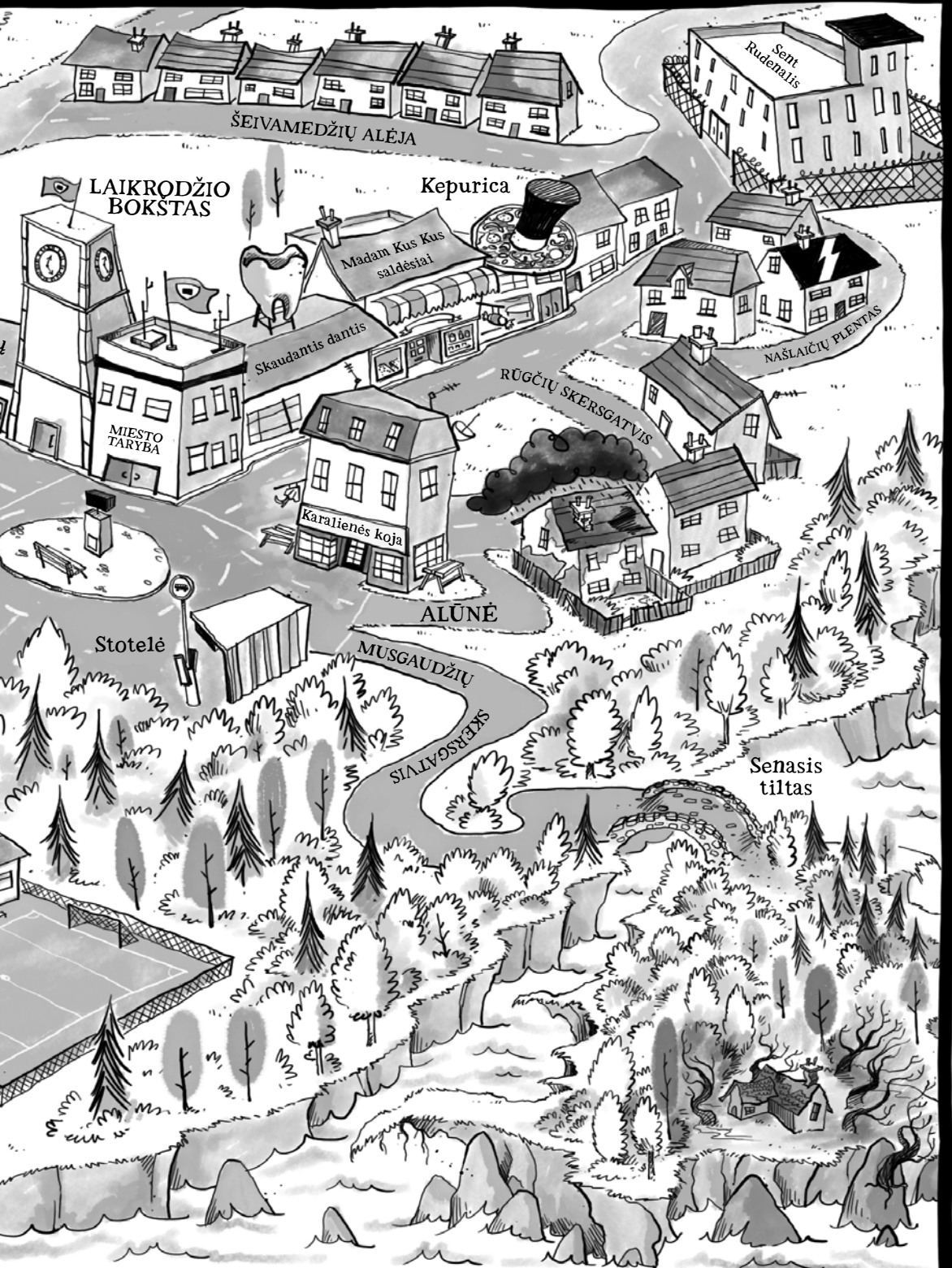
Bulvyčių
valdovas

VARNŲ
GATVĖ

Heimišo
namas

STARKLIO TURISTŲ INFORMACIJOS
BIURO NUOSAVYBĖ

TURINYS

1/ Kas čia darosi?	9
2/ Nuobodu!	17
3/ „Tyrėjas“	28
4/ Blykst!	38
5/ O ką tu darytum?	47
6/ Madam Kus Kus „Tarptautinis skanėstų pasaulis“	53
7/ Pirmyn!	66
8/ O taip, tai Grenvilis Bailas!	82
9/ Siaubingos žinios	87
10 / Siaubinga tiesa	101
11/ Sutemos	111
12/ Kažkas ne taip!	116
13 / Po pamokų!	122
14/ Sudarom planą!	129
15/ Paryčiai	132
16/ Rytas po praėjusios nakties	138

17/ Mergaitė su mėlyna plaukų sruoga	143
18 / <u>Ko</u> jiems reikia?	154
19/ Grevanšas!	162
20/ Furgontastiška	173
21/ Judantieji per Pauzę, vienykitės!	182
22/ Pabaiga artėja...	188
23/ Kiti	204
24/ Revoliucingas atradimas	208
25/ Pagrobtį!	219
26/ Laikas veikti	225
27/ Pratybos	236
28/ Penktadienio mugė	241
29/ Labai gerai, Deksteri!	249
30/ Paskutinės sekundės	252
31/ Susirėmimas	262
32/ Prasideda!	270
33/ Vienintelis likęs padaryti dalykas	277
34/ Gelmėse	283
35/ Po savaitės	290

1/ KAS ČIA DAROSI?

Heimišo Elerbio akys buvo didelės kaip mandarinai, o jo kūnas kėdėje visiškai nejudėjo.

O nejudėjo jis todėl, kad buvo absoliučiai ir totaliai suakmenėjęs.

Tai buvo taip keista.

Kas, po galais, čia darosi?

Rimtai – kas *darosi*?

Viskas įvyko akimirksniu. Pats baisiausias, kėčiausias, siaubingiausias, puikiausias, kraupiausias ir nuostabiausias dalykas.

Heimišas norėjo atsistoti ir apsidairyti. Bet neįstengė. Jis buvo toks išsigandęs, kad negalėjo pajudinti nė raumenėlio. Tai buvo *neįti*-keista!

Vos prieš kelias akimirkas išstypėlis ponas Burbaila ėmė lenktis prie stalo, pasiremdamas vien krumpliais, – jis visada taip darydavo prieš užduodamas Vinterborno mokyklos 4E klasei klausimą.

– Kas gali papasakoti apie dirvos eroziją? – paklausė jis, ir visų širdys iškart nusirito į kulnus, nes jeigu yra nuobodesnis dalykas už dirvos eroziją, tai niekas man apie ją nesakė. Ponas Burbaila buvo vienas iš tų ypatingai nuobodžių mokytojų, turinčių ypatingą talentą ypatingai nuobodžius dalykus paversti dar nuobodesniais. Bent šiuo atžvilgiu ponas Burbaila buvo absoliučiai nepaprastas.

Nuskambėjus klausimui, Heimišas nudelbė akis į penalą ir nutaisė savo ypatingąją *mmm-leiskite-pagalvoti* miną. Jis persibraukė ranka per storus juodus plaukus, kuriuos jo mama vadino „Betvarke“, ir stipriai sumerkė didžiules žalsvai rudas akis, lyg iš tikrųjų būtų bandęs išmąstyti atsakymą. Jis buvo pastebėjęs, jog kartais to pakakdavo žmonėms įtikinti, kad jis galvoja apie dirvos eroziją. (Faktas: Heimišas niekada rimtai nemąstė apie dirvos eroziją. Tai nebuvo kažkas, kas jam taip jau labai rūpėtų. Atvirai sakant, jis gerai nė nežinojo, kas ta dirvos erozija)

– Dirvos erozija! – pakartojo ponas Burbaila, dabar jau kiek suirzęs. – Nagi, **ketvirta E!** Dirvos erozija!

Ponas Burbaila įsisprendė rankomis į klubus ir išleido gilų atodūšį. Heimišas toliau žvelgė į penalą.

– Na, **KAS NORS** juk žino **KA NORS** apie...

Ir tada jis padarė pauzę...

Ir pono Burbailos pauzė tęsėsi.

Gan dramatiška pauzė, pamanė Heimišas. Ji labai tiktų muilo operai arba televizijos talentų šou, įvertino jis. Bet netrukus ji baigsis, nes visos pauzės kada nors baigiasi, tiesa? Todėl tai ir yra pauzė, o ne sustojimas.

Bet ši pauzė tęsėsi.

Ir tęsėsi.

Ir tęsėsi.

Ir dar šiek tiek užsitęsė.

Iš tikrųjų, jau visą amžinybę niekas nieko nepasakė. Klausėje dar niekad nebuvo taip tylu. Buvo tikrai *labaiiii* keista.

Tad galiausiai Heimišas kilstelėjo galvą ir pakėlė ranką. Bet nieko nenutiko.

Ponas Burbaila nepasakė:

– Heimišai Elerbi, nuostabus mokinys, būk malonus, pasakok mums viską, ką žinai apie dirvos eroziją.

Jis nesakė ir:

– Heimišai Elerbi, tu – šios mokyklos išgelbėtojas, puikiausias vaikas visoje šalyje ir, greičiausiai, būsimas visame pasaulyje garsus dirvos erozijos ekspertas.

Jis net nepasakė:

– Nagi, Heimišai, klok, ką žinai!

Ponas Burbaila nepasakė visiškai nieko.

Atėjo akimirka, kai Heimišas suprato, jog kažkas čia truputį ne taip. Nes pagaliau pažvelgęs aukštyrą pamatė, kad ponas Burbaila visiškai ir absoliučiai nejuda. Sustingęs.

Statula.

Neperkeliamas.

Nepajudinamas.

Istrigęs.

Strigte istrigęs. „Kažkaip keista“, – dingtelėjo Heimišui. Jis susiraukė ir apžiūrėjo mokytoją atidžiau. Pono Burbailos burna buvo plačiai pražiota, o storas rausvas liežuvis kybojo prie pat priekinių dantų poros. Ponas Burbaila turėjo itin plonus, labai nukarusius ūsus, kurie atrodė taip, lyg buvimas ten jiems keltų liūdesį. Jie buvo tokie nutįsę, kad atrodė, lyg norėtų pabėgti nuo jo veido. Tarp plonų, tarsi vielinių, ūsų plaukelių Heimišas pastebėjo spindint lašelį seilių.

Tada jis išvydo kai ką dar keistesnio, jeigu tai išvis įmanoma.

Ore, vos už keleto centimetrų nuo pono Burbailos burnos, kabėjo mažutis seilių gumulėlis. Jis spindėjo saulėje lyg miniatiūrinė žvaigždė. Savaime suprantama, ponui Burbailai nebuvo nieko neįprasto išmaudyti klasę seilėse. Jis buvo vienas tų mokytojų, kurie kalbėdami spjaudosi. Juk žinai šį tipą. Tai mokytojai, verčiantys kovoti dėl vietos klasės gale. Tiesą sakant, ponas Burbaila yra toks dažnas nepageidaujamo seilių platinimo pažeidėjas, kad Astridai Karuters mama net leido nešiotis į klasę skėtį. Bet kad bjauraus skysčio gumulas kybotų ore...

Kaip seilės gali kyboti? Tiesiog neįtikėtina! Heimišas net panoro ištiesti ranką ir paliesti tą mažą šlapią rutulėlį. Tikriausiai tai buvo pirmas kartas, kai jis iš tikrųjų norėjo paliesti kažkieno kito seiles.

Jis grįžtelėjo pažiūrėti, ar ir kiti 4E mokiniai mato šią mažą seilinę žvaigždę, bet būtent tada jis pamatė tai, kas jį *tikrai* šokiravo.

Kiti irgi buvo sustingę!

Niekas nejudėjo!

Mokyklos mušeika Grenvilis Bailas, kurio mažas, storas ir purvinas pirštas buvo pakeliui į jo nosį, sėdėjo nutaisęs veidą, lyg ką tik būtų pauostęs kokio tikrai siaubingo sūrio.

Bet jis nejudėjo.

Kolinas Robinsonas vieną liesą koją buvo kilstelėjęs virš žemės, o jo išraiška buvo didžiai prasikaltusi.

Bet jis nejudėjo.

Protinguolė Astrida Karuters po suolu tvirtai gniaužė skėtį, pasirengusi spausti išskleidimo mygtuką, jei ponas Burbaila kreiptųsi į ją su klausimu ir prapliuptų musonine seilių liūtimi.

Bet Astrida Karuters nepajudėjo nė per centimetrą.

Heimišą išmušė prakaitas.

– Ei? – pratarė jis, bet atsakymo nesulaukė. Jo balsas baisingai nuaidėjo mirtinoje klasės tyloje. – Ei...

Šalia jo draugas Robinas buvo įpusėjęs mirktelėjimą. Jis atrodė kaip viena tų nuotraukų, kurią turbūt norėtum ištrinti.

Heimišą buvo beapninkanti panika. Pažvelgęs pro langą jis pamatė mokyklos prižiūrėtoją Reksą Oksą. Gal būtų galima jį pašaukti... Bet tada Heimišas pamatė, kad Rekso Okso pėdos atrodė lyg įaugusios į žemę, o platūs pečiai visiškai nejudėjo.

Ryškiai oranžinis lapų pūstuvų jo rankose tylėjo.

Ir jergutėliau, tu tik pažiūrėk! Lapai aplink jį buvo *sustingę ore!* O toliau – va ten, prie šiukšliadėžių, – ore kabojo katė, ketinusi persokti nuo vienos sienos ant kitos!

Ji atrodė kaip kažkoks keistas katės pavidalo balionas.

Tada Heimišas priglaudė rankas prie lango ir įsistebeilijo į dangų... Ten buvo matyti lėktuvas! Sustingęs! Tarytum prisegtas prie dviejų, taip pat nejudančių, debesų!

Heimišo akims darėsi sunku viską aprėpti. Jos vis plėtėsi ir plėtėsi, ir plėtėsi, ir plėtėsi...

Ką jam dabar daryti? Kas išvis yra daroma, kai *visas pasaulis sustoja?*

Jo protas įsitempė. „*Nagi, Heimišai, galvok!*“ Jis buvo sumanus vaikas. Kartą jis perskaitė visą knygą apie gravitaciją. Ir žinojo, kaip rašomas žodis *piktžiugiškas*.

Tai yra *pikčiukiškas*.

Tai yra *pigdžiugiškas*.

Ai, nesvarbu! Tiesiog noriu pasakyti, kad Heimišas mokėjo teisingai parašyti *šimtus* žodžių.

Bet kas čia darosi? Ar tai testas? Sapnas? Pokštas? Tik kad Melagių diena buvo *praeitą* mėnesį.

O gal jie visi susimokę? Ar jie taip bando pasijuokti iš Heimišo Elerbio?

Juk viso šito keistumo tikrai daugoka dešimtmečio jėgoms? Tad Heimišas priėmė labai svarbų sprendimą. Jis tiksliai žinojo, ką daryti.

Jis tiesiog darys tą patį, ką ir visi kiti.

Kitaip tariant, absoliučiai nieko.

Taigi Heimišas tiesiog sėdėjo. Tyliai. Suglumęs. Kartkarčiais pažvelgdamas į laikrodį ant sienos, nors tai buvo beprasmiška, nes jis taip pat buvo sustojęs.

Ir kuo ilgiau pauzė tęsėsi, tuo aiškiau Heimišas ėmė suprasti, kad jam labai, labai baisu.

„*O kas, jei pasaulis daugiau taip ir nebepajudės?*“ – pagalvojo jis vienvėžyje ir tyloje.

„*Kas, jei ši pamoka apie dirvos eroziją tiesiog truks amžinai?*“

Heimišas pastebėjo, kad jo rankos šiek tiek virpa. Dabar jam truputį norėjosi pravirkti. Jei pasaulis taip niekad ir nebepajudės, jis bus vienintelis judantis berniukas Starklyje. Su kuo jis tada žais? Ar galės jis dar kada pasikalbėti su mama? O kas, jeigu ir ji štai taip sustingo? Kas tada paruoš jam dešrelių su bulvių koše? Kas duos pinigų „Čiumpams“? Bet pala – net blogiau nei tai... o kas, jeigu tai ir yra *pasaulio pabaiga*?

Heimišo skrandis vartėsi ir sukosi, lyg jame būtų apsigyvenęs barsukas. Labai suktis ir vartytis mėgstantis barsukas. Toks gan silpnų nervų ir sunkiai valdantis kojas.

Ir vis dėlto jis laukė.

Ir tada, po kažkiek laiko, kai praėjo galbūt minutė, valanda, o gal ir *visas mėnuo*...

– **...DIRVOS EROZIJA?** – užbaubė ponas Burbaila, ir Heimišas taip išsigando, kad net keliai atsitrenkė į suolo viršų. Tada jis pajuto, kaip ta mažytė seilinė žvaigždė užbaigė savo kritimą ir tekštelėjo tiesiai jam ant nosies galo.

Bet Heimišui tai buvo nesvarbu! Nes tai buvo *judėjimas*!

Laikrodįs vėl tiksejo, tarsi nieko nebūtų nutikę. Kažkur suskambo skambutis. Vienas iš apžėlusių pono Burbailos krumplių barkštelėjo į stalą.

Heimišas žvilgtelėjo į Grenvilį, kuris vis dar knaisiojosi savo šnervėse, bandydamas surasti tai, ką jis vadino „nosies vaisiais“. Gatvėje pro šalį lėkė mašinos. Katė saugiai nutūpė ant žemės ir nėrė už šiukšliadėžių, o šios, jos užkliudytos, subarškėjo ir susiūbavo. Riaumojant pūstuvui rudų lapų debesis šoko aplink Rekso Okso galvą.

Heimišui neapsakomai palengvėjo. Medžiai vėl siūbavo, šešėliai mainėsi, lėktuvai skraidė, debesis plaukė, vėjas pūtė... o ponas Burbaila vis dar laukė atsakymo.

– Man *visiškai* tinka, jei atsakymo reiks laukti iki amžiaus galo! – irzliai tarė jis.

O tada visi pratrūko juoktis, nes Koliną Robinsoną nusiperdė.

2/ NUOBODU!

„Geriausia, ką dabar galima padaryti, – nusprendė Heimišas, – tai tiesiog apie tai negalvoti.“

Kam dėl to sukti galvą? Taip kyla tik dar daugiau nerimo. Ypač todėl, kad... na... tokių keistų dalykų kaip nesibaigiančios pauzės Starklyje tiesiog nebuvo.

Tiesą sakant, Starklyje *niekad* nėra nutikę nieko labai jaudinančio.

Įdomus faktas kalbant apie Starklį yra tas, kad įdomių faktų apie Starklį nėra.

Tai buvo tiesiog mažas miestelis pačioje jūros pakrantėje, kas reiškė, kad beveik visi automobiliai, atvykę į Starklį, iškart apsisukdavo ir išvažiuodavo. Galima buvo sėdėti ant suolelio prie didžiojo laikrodžio ir stebėti, kaip mašinos atrieda ir grįžta atgal. Daugelis žmonių šeštadieniais taip ir darydavo, nes ne taip jau labai ir buvo, ką daugiau veikti.

Tiesą sakant, turbūt labiausiai jaudinantis dalykas Starklyje nutiko tada, kai jis buvo išrinktas ketvirtu pagal nuobodumą Britanijos miestu. Tai buvo *didi* diena Starkliui.

– Ketvirtas nuobodžiausias! – kalbėjo žmonės. – Mes išgarsėjome!

Kažkas pasiūlė tai atšvęsti ir bažnyčios salėje surengti vakarėlį. Bet jį teko atšaukti, nes kažkas kitas neužpildė reikiamų saugos ir higienos formų.

Nuoboduuuu!

Dar daugiau, visi sutiko, kad faktas, jog Starklis buvo išrinktas *ketvirtu* pagal nuobodumą miestu, iš tiesų darė jį *netgi dar nuobodesnį* už miestą, užėmusį *pirmąją* vietą. Nes tam miestui bent jau atiteko prizas, o laimėti prizą yra gan įdomu. Tad miestą laimėtoją tai darė *milijardą* kartų mažiau nuobodų už Starklį! Atrodė, visi netgi didžiujosi, jog Starklis net nepakankamai nuobodus, kad būtų nuobodžiausias miestas Britanijoje, – ir tai darė jį *nenusakomai* nuobodų.

O žinai ką? Jei manai, kad tavo gimtajame mieste nuobodu, susipažink su trimis pagrindinėmis portalų „Starklio žinios“ naujienomis:

VIETOS GYVENTOJAS ATSTITIKTINAI ATSIDŪRĖ SVETIMOJE NUOTRAUKOJE

Šis straipsnis pasakojo, kaip vienas vyras atsitiktinai atsidūrė svetimoje nuotraukoje. Fotografuojant jis buvo šiek tiek pakreipęs galvą, todėl atrodė, kad jis mano, jog gal taip nepateks į nuotrauką. Deja, pateko.

Nuobodu!

PONIAI PIPERKIN TRUPUTĮ PRISVILO TORTAS (BET VISKAS GERAI, BEVEIK NIEKAS TO NEPASTEBĖJO)

Po šio įvykio mieste kurį laiką sklido kalbos, nes poniai Piperkin tortai paprastai niekados neprisvildavo, todėl visiems gerokai palengvėjo, kad viskas baigėsi gerai.

Nuo-bo-du!

BERNIUKAS PAMATĖ MUŠĘ IR ATIDARĖ LANGĄ

Heimišas nesivargino toliau skaityti. Jis jautė galintis nuspėti, apie ką rašoma.

Žiauriai nuobodu!

*

Taigi Heimišas nusprendė tiesiog nekreipti dėmesio į faktą, kad pasaulis tądien buvo sustojęs. Pernelyg daugelio žmonių smegeninėms ši žinia būtų nepakeliama. Niekas neišmanytų, kaip elgtis. Kaip bebūtų, kai taip nutiko pirmą kartą, nekreipti į tai dėmesio pasirodė puiki išeitis.

Taip, tikra tiesa. Aš pasakiau: „...kai taip nutiko pirmą kartą...“ Mat Heimišas turėjo paslaptį. Kai ką, ko jis labai norėjo prisipažinti net pačiam sau.

Heimišas kartą jau buvo pastebėjęs, kad pasaulis sustojo.

Jis neprasitarė apie tai mamai. Nepanoro to pasakoti ir vyresniajam broliui Džimiui, kuriam buvo penkiolika ir kuris buvo toks užsiėmęs skystų ūsiukų auginimu ir nuotraukų, kuriose atrodo kietas ir paniuręs, darymu, kad neturėjo kada klausytis, ką Heimišas jam sako. Taigi pirmą kartą pamatęs, kad pasaulis sustojo, Heimišas tai pasiliko sau. Jis baiminosi pasirodyti keistuolis. Kai kurie mokykloje jį ir taip tokiu laikė net be pasakojimų apie tokias keistybės kaip sustojęs pasaulis.

Pirmą kartą tai nutiko prieš dvi savaites.

Jis tada buvo savo namų Garbanų akligatvio Nr. 13 sode. Buvo vakaras, dangus tamsiai violetinis, o šviesa sklido tik iš už langų.

Ir tada Heimišas išvydo ore kybant kažką neįprasta. Tas kažkas buvo kokias šešias pėdas pakilęs virš žemės.

Heimišas žinojo, kiek yra šešios pėdos, nes jo tėtis buvo tokio ūgio. Jis visada sakydavo: „Aš esu aukščiausias žmogus pasaulyje!“ ir pasitempdavo dar labiau. Heimišui tai nepaprastai patikdavo, nors jis žinojo, kad tėtis nėra aukščiausias pasaulyje. Aukščiausias buvo ponas Aviveidis iš gretimo namo. Jis atrodė kaip didelis šparagas.

Kuri laiką paspoksojęs į paslaptinę pavidalą sode, Heimišas ėmė lėtai prie jo artintis. Jis spėliojo, kas galėtų būti toks tylus ir ramus.

Jis slinko artyn atsargiai mindamas žolę, kad neišgąsdintų to kažko, kad ir kas tai būtų.

Prisiartinęs jis apstulbo.

Tai buvo juodasis strazdas.

Jo snapas buvo pražiotas. Sparnai išskleisti. Bet jis nejudėjo.

Heimišas tyliai apžiūrėjo tamsiai geltoną paukščio snapą ir griovelius ant kojų. Regėjo savo paties atspindį jo blizgančiose akyse.

Paukštis buvo nuostabus.

Akimirką pasirodė, tarsi Heimišas ir strazdas žiūri vienas į kitą.

Ir tada...

– **PLAST PLAST PLAST**
PLAST PLAST PLAST
PLAST...

Danny'is Wallace'as – daugelio apdovanojimų susilaukęs britų rašytojas, per gyvenimą spėjęs nuveikti daugybę dalykų. Jis buvo viktorinos vedėju, kompiuterinio žaidimo veikėju, kūrė TV laidas apie beždžiones bei robotus ir parašė daug knygų suaugusiems, pilnų visokių sudėtingų žodžių. „Heimišas ir Laiko stabdytojai“ – pirmoji jo knyga vaikams, vėliau susilaukusi ir daugiau linksmų tęsinių apie Heimišo nuotykius.

Knygą iliustravo britų dailininkas **Jamie'is Littleris**. Didžiąją dalį laiko jis mėgina sutramdyti savo siaubingai greitai augančius plaukus arba rungtyniauja su kaimynų katinu, kuris ilgiau vienas kitam nemirksėdamas žiūrės į akis. Kai nedaro šių dalykų, labai mėgsta piešti, spalvinti, karpyti ir klijuoti.

Heimišas gyvena ketvirtame pagal nuobodumą Britanijos mieste, kur niekad nieko įdomaus nevyksta. Tačiau vieną dieną ima dėtis šis tas ištis neįtikėtino. Pasirodo, karts nuo karto pasaulis ima ir sustoja – o jis, Heimišas, gali ir toliau judėti tarp sustingusių žmonių, daiktų bei gyvūnų ir, žinoma, daryti ką panorėjęs. Paaiškėja, kad šios Pauzės ištis yra labai pavojingos, tad berniukui teks stoti į kovą su siaubingaisiais Laiko stabdytojais, siekiančiais visus miestelio žmones paversti bjauriais pikčiurnomis. Itin šmaikščiai parašyta nuotykių knyga skirta vidutinio mokyklinio amžiaus vaikams, tačiau prajuokins ir ne vieną suaugusįjį.

Korektorė Eglė Devižytė

Maketavo Miglė Dilytė

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

TAŲ NAKTĮ HEIMIŠUI SUNKIAI SEKĖSI UŽMIGTI.
JO GALVA BUVO PERKIMŠTA GALIMYBIŲ.
KOKIA. TAI. JĖGA!

Ką darytum, jei visas pasaulis SUSTOTŲ?

Taip taip, VISAS PASAULIS.

Paukščiai medžiuose. Lėktuvai danguj.

Ir visi visi žmonės – išskyrus tave!

Būtent tokie dalykai vis nutinka

Heimišui Elerbiui.

Dėl to kalti Laiko stabdytojai ir jų

šiurpieji Siaubai. Jie turi PLANĄ!

Jie nori pasisavinti mūsų pasaulį...

Ai, ir dar jie nekenčia vaikų. Ypač tų vaikų,
kurie apie juos ŽINO. Pala pala – juk dabar jau
ir tu apie juos žinai, ar ne? O varge.

Tuomet verčiau keliauk kartu su

Heimišu gelbėti pasaulio – TUOJ PAT!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-756-6

9 786094 417566